

Het hart van een mens overdenkt zijn weg, maar de HEERE bestuurt zijn voetstappen. (Spreuken 16:9)

Als je ergens merkt in de Bijbel dat je niet te vlug moet lezen, dan is het wel in het Spreukenboek. Het is een boek dat juist vraagt om een houding waar deze spreuk zelf over spreekt: de rustige overdenking van het hart. Er zijn veel dingen die snel gaan. Vliegtuigen, treinen en auto's. Ook de tijd, ons leven, zelfs ons hoofd heeft vaak haast. Maar daar gedijt het hart niet best onder. Het hart heeft de rust nodig om te kunnen overwegen. Het hart vraagt om een stil leven. Om bewaring van woorden die ons aankunnen. Om de overdenking van onze levensweg in het licht van God Zelf.

Wat heerlijk trouwens als u die momenten kent. Van peinzen. Van overwegen. Er kunnen levensfasen zijn waarin die momenten zich maar schaars aandienen. We gaan op in de meute, in ons werk. Het gezin slokt je op. Maar er kan ook een levensfase zijn waarin de momenten van rust ons bijna te veel worden. De onaangename stilte van de eenzaamheid. Het stille verdriet om broers, zussen, man of vrouw die je zijn ontvallen. Je bent bijna, of zelfs helemaal, alleen overgebleven. Om te midden van vretende drukte, of van knagende stilte, momenten te hebben waarin je mag doen wat in deze woorden is beschreven; zo vanzelfsprekend is dat niet. *Het hart van een mens overdenkt zijn weg.* Blijkbaar gebeurt dat toch van tijd tot tijd. Blijkbaar is dat ook het leven van het geloof. Het geloof zoekt naar deze kostbare momenten. Om je levensweg te overdenken. Wat is dat heiligend en reinigend. Om in je hart even af te dalen, in de stuurhut van je leven. De cockpit van je bestaan.

Zo overdenk je dan eens je weg. Je kijkt in de binnenspiegel van je bestaan. Wat ligt er allemaal al achter me? Je werpt een blik opzij over je schouder, in het hier en heden. Wat is er allemaal gaande? En je ziet vooruit, naar de toekomst. Hoe zal het verder gaan? Wat staat me te wachten? In de verzen ervoor wordt het hart dat hier de levenstijden zo overweegt gekoppeld aan onze handelingen. Hart en hand. Over de zuiverheid van je weg (v.2). Over je werken en plannen (v.3). Over hooghartigheid en vals handjeklap (v.5). Over de kracht van de vreze des HEEREN, die heiliging werkt (v.6). Over op een eerlijke manier je geld verdienen (v.8). En dat mondt dan uit in de climax van vers 9. Het is alsof heel je leven even op een hoop ligt. Heel je levensweg met alle sores, met alle tegenslagen, met te koesteren momenten. Maar ook alles wat je hebt kunnen en mogen doen. Wat je hebt misdaan of hebt gelaten. Je overdenkt je weg vanuit je hart, daaruit kwam het alles op. Ook al die rottigheid en narigheid. Daaruit zal het ook weer opkomen. Wat snijdt die ene zin diep ons verborgen en zichtbare leven in. Het wordt zo ineens opengelegd. *Het hart van een mens overdenkt zijn weg.*

Maar daar blijft het niet bij. Want het geloof ziet verder. Het geloof ziet niet alleen naar achter, opzij of vooruit. Het geloof weet dat de weg niet alleen gestempeld wordt door het horizontale. Nee, het geloof ziet ook omhoog. Het is alsof je een dakraam in je leven hebt gekregen. Ineens word je door dit Woord in de hoogte gebracht. ...*maar de HEERE.* Het hart is dan de door God geschapen stuurhut, maar het stuur is ons uit handen genomen! Wij overdenken, maar de HEERE bestuurt uiteindelijk. Wat geeft dat een heilige ontspanning aan onze levenswandel. Er is er Eén Die regeert. *Maar de HEERE bestuurt zijn voetstappen.* Kan het duidelijker? De mens wikt, maar God beschikt. En zo is het.

Al deed Hij het ook eens eerder. Beschikken. En wel op het kruispunt Golgotha. Eens heeft Hij hier beneden ook gelopen. En gehangen. Overwegend, biddend. Rein van hart en zuiver van wandel. Dat wel. Heel ons leven heeft Hij over- en voorgedaan. Tot op die ene heuvel. Onze Borg en Zaligmaker, Jezus Christus. Wat moet er een kracht van Hem zijn uitgegaan. Wat een zalig spoor heeft Hij getrokken in deze wereld. Vol van liefde en bereidwilligheid trok Hij door ons bestaan. En nog steeds. Als de grote Gids leidt Hij ons. Hij roept ons. 'Achter Mij!' 'Volg Mij!' Marsorders van de Verrezenen. Wat een macht klinkt erin door. Je moet Hem wel gehoorzamen. Je zet je treden in Zijn spoor. En toch, ervan afwijken is zo gemakkelijk. Maar Hij laat niet los wat Zijn hand begon. Hij richt ons genadig op als we uit zwakheid in zonde struikelen. Hij leidt ons met het kompas van Zijn ware Woord als we uit de richting lopen. Zo wil Hij onze voetstappen besturen. Hij ziet vooruit, Hij voorziet.

In het geloof kom je erachter. Uiteindelijk gaat Hij over de gang van mijn leven. Hij bestuurt mijn voetstappen. Hij, de mijne! En dat alles door de verborgen werking van Zijn Heilige Geest. Hij stuwt ons achter de Leidsman. We hoeven Zijn grote schoenen niet te vullen. Maar we moeten wel Zijn voetstappen drukken. Zo gaat het toe. Zo gaan we ernaartoe. Naar huis. Godlof.

Ds. A. van der Werf

